

Szócs Géza tárcája

Milyen országban élünk – avagy a nemzetimázsról: hogyan gyűlöltessük meg magunkat

Hogyan lehetne gyűlöltebbé, lenézettebbé, megvetettebbé tenni a magyarokat, a magyarságot, a magyar nemzetet, a magyar társadalmat, államot, közösséget?

Brutálisan meggyőző válasszal találkoztam egyik kisvárosunkban, egyik történelmi borvidékünk szívében.

Történt, hogy két olasz borász, körbejárván a szőlőtermő éghajlat mentén az egész földgolyót, kikötött minálunk – épp ebben a mi kisvárosunkban – mondván: az egész világon itt állítható elő legegyszerűbben, az ár-érték arányban legmagasabb minőségű vörösbor. Vagyis: sehol a földön ennyi pénzért ilyen jó bort nem lehet kihozni a földből.

És idejöttek. Apa és ifjú feleséggel a fiú, kisgyerekekkel – és letelepedtek, házat építettek, birtokot, pincét, hordókat vásároltak, ahogyan azt kell. Felépítettek egy borászatot, és remek bort kezdtek előállítani. Nálunk nem sok került piacra belőle, mert az egész mennyiséget megvették tőlük az angol kereskedők – ez hagyján – meg az olaszok.

Olaszországban bort eladni: a Szaharában homokot.

Nőtt-növekedett az üzlet, a gyerekek iskolába kezdtek járni – magyarba, nem pedig, mondjuk, velenceibe –, mindenki megtanult magyarul, ki jól, ki rosszabbul, ki tökéletesen.

A magyar állampolgárságot is fölvtették, az sem volt egyszerű, de sikerrel letették a magyarságvizsgát, és egyszerre csak ötten többen lettünk mi magyarok, ennyivel nőtt a nemzet lélekszáma reggeltől délig.

Az üzlet is prosperált, a terméstől, évjárattól, piactól függően. Voltak gyengébb évek is. Új gépeket kellett vásárolni.

40 millió forint hiányzott.

Sebaj, jött tárt karokkal a megbízható fővárosi cimborá, seperc alatt került 40 millió, csak valami papírokat kellett aláírni, az olasz nem is értette pontosan, mit ír alá, vagy nem akarta hinni, hogy azt olvassa, amit olvas.

Néhány további forduló, és az olaszokat kiforgatták a vagyontömegekből. Utolsó pillanatban még összeszedtek 150 millió forintot, hogy visszavásárolják a vagyontömeget, kivásárolják a követelést, pontot tegyenek az ügy végére.

A fővárosi cimborá hahotázása, meg a prókátor haveroké, szóval a végrehajtói-felszámolói röhögés Egerig hallatszott. Hallod-e te? Százötvennel akarja kiszúrni a szemünket? Mikor ő tudja legjobban, mennyi munka, mennyi fáradság, mekkora érték van ebben a borászatban. Hány százmillió! És erre ő? Jön százötvennel? Hahaha!

Az olasz nem mondja, hogy a magyarok így kiszúrtak velünk. Még azt sem mondja: magyar gengszterek. Csak régi barátokról beszél.

Én pedig nem tudom: kik követték el ezt a gonosztettet? Magyarok? A magyarok? Rablók? Magyar rablók? Van-e jelentősége annak, hogy egy bűncselekményt milyen nemzetiségű ember követ el?

Közvetlen összefüggés a kettő közt többnyire nincs.

De közvetlen következményei vannak a gonosztettnek. Következményei nemzetünkre, megítélésünkre, nemzetimázsunkra.

Nem tudom, lesz-e valaha ismét országimázs-központ Budapesten.

De a negatív országimázst már alakítják, hétpróbás prókátorok, végelszámolók, felszámolók, végrehajtók. Hatékonyan, eredményesen, hatásosan.